

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΜΑΝΤΕΛ

ΠΕΝΤΕ ΣΦΑΙΡΕΣ, ΣΤΟ ΣΤΗΘΟΣ ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ

ΤΙΣ όκτω ή ώρα τό πρϊώ, ό νοσοκόμος Πόλ Μαρσαντό πλησίασε στό κρεβάτι του 'Αντρέ Γκρατεπάνς κρατώντας τή σφίγγα γεμάτη από μία ένεσι μορφίνης.

‘Ο άρρωστος τόν κύταξε μ’ ένα βλέμμα ευγίωμοσύνης και ζανάκλειε τά μάτια του.

‘Ο νοσοκόμος τράβηξε τήν κουβέρτα, έτριψε τό δεξι πόδι του άρρωστού με λίγον αιθέρα και βύθισε μέσα στό κρέας

τή μακρούα βελόνα. ‘Επειτα σιγά, σιγά διοχέτευσε τό ύγρϊό μέσα στον όργανισμό και τήν ζανταβρήξε. Κατόπιν τακτοποίησε πάλι τά σκεπάσματα και γύρισε κοντά τό τραπέζι του βαλάνου για νά συνεχιστϊό τό διάβασμα τής εφημερίδας του.

‘Ο ‘Αντρέ τώρα είχε ήσυχάσει. Τό ναρκωτικό του είχε δϊώξει από τό κορμϊό τούς πόνους. Σιγά - σιγά, μϊά ευχάριστη ζάλη είχε άρχισι νά τόν κυριεύϊ. ‘Ενοιωθε τό σώμα του έλαφρό, τήν σκέψι του χωρίς έννοιες. ‘Εμοιαζε σάν ένα πούπολο πού τό πήγαινε έξω κι ‘έκει ό άέρας. Κι’ ύστερα βυθίστηκε σ’ ένα βαθύ λήθηρχο.

Αυτό γϊνόταν κάθε πρϊώ, δέκα τώρα μέρες και τήν ίδια ώρα, κρυφά από τούς γιατρούς του νοσοκομείου, κρυφά από όλους τούς άλλους ύπαλλήλους του ίδρύματος.

Μέ χιλίες ύποσχέσεις ό ‘Αντρέ είχε κατορθώσει νά δωροδοκϊη αυτόν τόν νοσοκόμο και τόν πείση νά του κάνη τις ένέσεις αυτές τής μορφίνης. Κάθε μϊά τήν πληρώνε πενήντα φράγκα. Μά και κάθε τέτοια ένεσις του χάριζε λίγες ώρες ήυχίας. Τόν έκανε νά ξεχνάτϊ τά τραύματά του.

Κι’ άλληθια ή κατάστασις του ‘Αντρέ ήταν άπελπιστική, οι γιατροί τόν είχαν κομματιάσει κυριολεκτικώς για νά τό βγάλουν τις σφαίρες από τό στήθος κι’ άκόμη δέν ήταν βέβαιο άν θν μπορούσες ν’ άνθξξη σ’ αυτή τήν πάλη με τό θάνατο. Κι’ επειδή τόν είχαν ξεγραμμένο, είχαν πει στους νοσοκόμους νά του δϊν ο υν έτι, ζήταει.

‘Ενας τότε από αυτούς, ό πιο άσυνειδητος είχε άρχισι νά του κάνη ένέσεις μορφίνης. Κι’ ό ‘Αντρέ πλήρωνε άκριβα αυτή τή λίγη ήσυχια του χωρίς νά φαντάζεται τήν καταστροφή πού θν πάθαινε ό όργανισμός του.

‘Ο ‘Αντρέ Γκρατεπάνς είχε άκόμη κι’ έναν άλλο σπουδαϊό λόγο για νά ζητάτϊ τή λήθη. ‘Ηθελε νά ξεχάστϊ τό άγριο δράμα πού είχε συμβη στη ζωϊ του. ‘Ηθελε διανθά σηκώνοντας πάλι από τό κρεβάτι του νοσοκομείου, νά μη θυμάται πειά τίποτε, ούτε κι’ αυτό άκόμη τ’ όνομα του.

Κι’ άλληθια, ό ‘Αντρέ Γκρατεπάνς είχε γϊνει ό ήρωας τής ήμέρας. ‘Ολες ή εφημερίδες είχαν δημοσιέπει τή φωτογραφια του κι’ οι άστυνομικοί συντάκτες είχαν περιγράψει με κάθε λεπτομέρεια τήν τραγωδία πού του είχε συμβη. Τόν είχαν κάνει διάσημο. Και ή ύωροφος Παρισινές βρήκαν τήν ευκαιρία για ν’ άσοληθούν πάλι με κάτι. Μερικες μάλιστα του είχαν γράψει συγκινητικά αϊσθηματικά γράμματα, δυο τρεις του είχαν προτείνει γάμο, και μϊά, ή πιο ύστερική από όλες, είχε πληρώσει χιλια φράγκα σέ μία νοσοκόμο του χειρουργείου για νά τής δώση τις πέντε σφαίρες πού είχαν τρυπήσει τό στήθος του ‘Αντρέ.

Πέντε σφαίρες! ‘Η μία πίσω από τήν άλλη του είχαν κομματιάσει τις σάρκες και τόν είχαν ρίξει άντασθητό στο λιθόστρωτο. Τό δράμα, καθώς τό περιέγραψε ένας αϊτόπτης μάρτυς, είχε γϊνει μ’ άστραπιακά ταχύτητα. Τήν ώρα πού ό ‘Αντρέ βχιδιζε στη λεωφόρο τών Καρμηλιτών, μϊά υπερβολικά κομψή κι’ άμορφη νέα πού έρχόταν από τήν αντίθετη διεύθυνσι σταμάτησε μπροστά του.

— ‘Ο κ. ‘Αντρέ Γκρατεπάνς; Τόν ρώτησε, ένδύ άνοιγε τήν τσάντα

της για νά πάρη από μέσα κάτι.

— ‘Ο ίδιος, άπάντησε ό ‘Αντρέ. ‘Η δεσποινίς;...

Μά εκείνη μ’ ένα ειρωνικό χαμόγελο, άπιστοχόρησε ένα βήμα κι’ άδειασε έναντιον του τις πέντε σφαίρες του πιστολιού πού κρατούσε στο χέρι της.

‘Ο Γκρατεπάνς δέ είχε προλάβει νά κάνη καμμία κίνηση για νά προσφλαχθϊ.

Δέχθηκε τις πέντε σφαίρες μ’ ένα άγριο ούρλιασμα τρόμου και κυλιστικε σπαρταρώντας στο λιθόστρωτο. ‘Η νέα πέταξε με φρίκη τό πιστόλι από τά χέρια της κι’ άρχισε νά τρέχϊ σάν τρελλή. Κάποιος άστυφύλακας τήν συνέλαβε πϊό πέρα. ‘Ηταν κατάχλωμη και τά δόντια της κτυπούσαν από τή φρίκη της.

— Σκότωσα έναν άνθρωπο! ψιθύρισε. Σκότωσα τόν φίλο τής αδελφής μου!

Και έξεπασε σ’ ένα άτέλειωτο νευρικό κλάμα.

Μ’ αυτό τόν τρόπο είχε τελειώσει τό αϊσθηματικό ρομάνσο του ‘Αντρέ. Κι’ ώστόσο αυτό τό ειδύλλιο είχε άρχισι ύπερβολικά τρυφερά και άμορφα. ‘Ο ‘Αντρέ Γκρατεπάνς ήταν ένας από τούς άτυχους εκείνους ζωγράφους πού κάνουν «κομπίνες» στην κοσμόπολι για νά ζήσουν. ‘Επείταχνε σκίτνα για διάφορες διαφημίσεις, σχεδϊνιζε τις έπιγραφές τών καταστήματων και παζάρουε σάν ‘Εβραϊος με τούς διάφορους έμπορους τά σχεδϊα του και τήν τέχνη του.

‘Ωστόσο κατάρθανε νά βγάξη αρκετά χρήματα και νά γλυτώνη από τόν άθλιο μισομοϊό πού δέν δικαιλογείται καθόλου στην έποχή μας. Κι’ αυτοί άκόμη οι ζητιάνοι δέν κάθονται τώρα πειό στις σφίρες τών παλαιών σπιτιών. ‘Ετσι και ό ‘Αντρέ είχε καταφέρει νά φτιάξη ένα συμπασθητικό άτελει πολύ καλύτερο μάλιστα από εκείνα πού είχαν οι ζωγράφοι πού είχαν άφροσύνη μόνο στη λατρεία τής τέχνης τους.

‘Εκει πέρα, τις ώρες πού του περισσεύαν από τήν δουλειά του, δεχόταν μερικούς παληούς φίλους του κι’ ένα σαρδύωμορρα κορίτσι πού κολκευότανουσαν νά παζάρουν σ’ έναν ζωγράφο. ‘Η περισσότερες ήσαν αϊσθηματικες μοδισρούλες και πωλήτριες τών καταστημάτων πού εξακολουθούσαν νά διαβάσουν ρωμαντικά μυθιστορήματα και νά κλαϊνε στον κινηματογράφο! Μϊά από αυτές ήταν κι’ ή ‘Υβόνη Καρτέλ, ένα τετράχρονο κορίτσι με μαύρα και γεμάτα τυρετά μάτια.

‘Ο ‘Αντρέ, από τήν πρώτη μέρα πού τή γνώρισε, γοητεύτηκε από τήν όμορφια και τήν καλωσύνη της. Κι’ όπως ήταν άστατος στις αγάπες του, έέχασε τήν τελευταία τόν φίλη κι’ άφωσύθηκε στην Καρτέλ.

— Έτσι για μένα, τής έλεγε ή χαρά, ή μοναδική χαρά τής ζωής μου. Καμμία άλλη γυναίκα δέν μου έκανε τόσο μεγάλη, έντόπωσι δειξέ σου. Τό αϊσθηματικό μου για σένα εινε ελικρινές. Τίποτα πειά δέν θά μ’ έμποδιση νά σ’ αγαπάω. Μά ή ‘Υβόνη, πού ήξερε τόν χαρακτήρα του, δισταζε νά τόν πιστέψη.

— Θά με βρεθεις, ‘Αντρέ, του έλεγε. Και τότε θ’ άρχιση για μένα ή πιο σκληρή δυστυχια. Ειναι από τις γυναίκες πού άγαπούν έναν μονάχα άνδρα στη ζωϊ τους. Μη ζητάς λοιπόν νά με καταστρέψης μ’ ένα επιπόλειο αϊσθημα.

‘Αλλά ό Γκρατεπάνς πίστευε ότι ούτός ό έρωτάς του θά ήταν αιώνιος. Και για νά τής αποδείξει ότι μιλούσε σοβαρά, τής δέλωσε:

— Θ’ άφήσης τήν αδελφή σου και θά έρθης νά ζήσης μαζί μου!

Κι’ εκείνη, τυφλή από τήν αγάπη της τόν άκούσε. Για νά γλυτώση μάλιστα από τις γκρίνιες του έπασσε άκόμη νά πηγαϊνη και στο κατάστημα πού εργαζόταν.

‘Εζησαν έτσι ευτυχισμένοι έξη μήνες. ‘Υστερα όμως ό ‘Αντρέ βαρέθηκε τόν έρωτά της. ‘Η ‘Υβόνη ποτέ δέν του είχε δώσει (‘Η συνέχεια εις τήν σελίδα 2401)

ΑΝΑΓΝΩΣΤΑ! ΑΝΙΝΩΣΤΑΙ!

‘Ο «Καπετάν Βρυκόλακας», τό μυθιστορημα του μεγάλου Άγγλου συγγραφέως Μπράμ Στόουκερ τόδοποιον εκυκλοφόρησε εις έκατομμύρια αντίτυπα έν Άγγλϊα και έγινε άνάρπαστο. Τό μυθιστορημα πού έσημείωσε τήν μελυτέραν έπιτυχϊαν έξ όλων τών μυθιστορημάτων πού έδημοσιεύθησαν ως τώρα στην Ελλάδα, ή διεύθυνσις του «Μπουκέτο» και τής «Οικογενείας», για νά ευχαριστήση όλους τούς άναγνώστας και τών δύο Περιοδικών άπεράσειε νά τό προσφέρη με 4 δελτία και δραχμής 12 άντι τών 30 δραχμών πού τιμείται.

‘Οσοι έκ τών άναγνώστών μας προσκομϊζουν τά δελτία των και λαμβάνουν τάς μηνιαϊές εκδόσεις μας μπορούν νά ζητουν από τή Προκατορεια τών Βαρημεθϊων και από τά γραφεία μας κόν τόν «Καπετάν Βρυκόλακα» με 12 δραχμϊς.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΟ ΜΟΝΑΧΙΚΟΝ ΑΥΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΔΥΟ ΕΚΔΙΚΗΤΙΚΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2393)

θυμούσε ν' αποκρίθη ένα άλλο παιδί, από αυτόν για νά ξεχάσῃ το πρώτο... Μά τ'α χρόνια περνούσαν κ' ἡ Λουσίλ ἔμενε μὲ τίς ἐλιπίδες καὶ τὰ δνείρα.

Ὁ Ζεράρ μεγάλωνε καὶ γινόταν ἴδιος ὁ πατέρας του. Ἐφύευε κρυφὰ ἀπὸ τὸ σπίτι, ἔκανε ὑποποῦς φίλους, ἔκλεβε λεφτὰ ἀπὸ τὴ μητέρα του κ' ἔλεγε ψέματα σ' ὅλον τὸν κόσμο. Μία μέρα μάλιστα πού του ἔδωσε ἕνα μπάτσο ὁ πατέρας του, ὁ Ζεράρ χύμηξε θυμωμένους τὸν χτυπήσῃ κ' ἂν ἡ Λουσίλ δὲν ἔπεφε στὴ μέση να τοὺς χωρίσῃ, αὐτὴ ἡ σκηνὴ θὰ τελείωνε ἀσκημα.

— Λές καὶ δὲν εἶνε παιδί μου! παραπονιόταν κάθε τόσο, ἀπαρηγόρητος, ὁ Στέφαν στούς δικούς του.

Μὰ ἐκείνοι χαμογελοῦσαν μὲ ἀφέλεια καὶ τοῦ ἔλεγαν μὲ καμάρια:

— Μοιάζει τοῦ θείου του, τοῦ Ἀλφρέδου πού πήγε στὴ λεγεῶνα τῶν ξένων καὶ πολέμειε ἐκεῖ κάτω στὴν Ἀφρική!...

Ἡ Λουσίλ λοιπὸν οἰγά-οἰγά ἄρχισε να μισῇ μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς τῆς τὸ παιδί τὸ Λεὸ πού κατέστρεφε τὴν εὐτυχία τῆς καὶ τὴ ζωὴ τῆς. Κ' ἔβλεπνε, μιά μέρα, κατάλαβε πὺς κρατοῦσε στὰ χέρια τῆς τὴν τύχη τοῦ Ζερράρ. Ἐκείνο τὸν καιρὸ, ὁ Ζερράρ πού εἶχε ἀρρωστήσει ἀπὸ τυφοειδὴ πυρετὸ, ἄρχισε να γίνεται καλά κ' ὁ γιατρός εἶχε διατάξει μιά ἀσπὴρὴ διαίτα, γιὰ νὰ μὴ ἔξανακιλίσῃ, γιὰτί τότε δὲν θὰ μπορούσαν πεῖα νὰ τὸν σώσῃ.

Ὁ Ζερράρ ὅμως πεινούσε κ' ἀναστάτωνε ὅλο τὸ σπίτι μὲ τίς φωνές του. Ἡ Λουσίλ, στὴν ἀρχὴ, δίστασε νὰ πραγματοποιήσῃ μιά σκέψι τῆς πού εἶχε λάμψει ἐφαιρικά μέσα στὸν νοῦ τῆς. Ἐπειτα, κατὰ γλῶσσιν, μὰ κ' ἀπορασιαστικῇ, μὲ σταθερὸ χέρι ἔδωσε ἕνα φλυτζάνι ζωμὸ καὶ λίγες φέτες ζαμπὸν στὸν ἄρρωστο Ζερράρ. Ἐκείν' τὰ κατεβρόχθισε σὰν λύκος κ' ἔβριξε ἕνα ἐχθρικό θλάμμα στὴ μητέρα του, σὰν νὰ τὴ μάλυνε πού δὲν τοῦ εἶχε φέριε περισσότερο ζαμπόν. Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Ζερράρ πέθανε ἀπὸ περιτονιτίδα.

Ὁ Στέφαν, σὸ πρὸ προσέκαλο τοῦ ἐπαιδιοῦ του, ἔκλεψε μὲ λυγμούς. Μὰ ἡ Λουσίλ, ἀσυγκίνητη, εὐχαριστημένη πού εἶχε κόψει κάθε δεσμό μὲ τὸ παρελθόν, προσπαθοῦσε νὰ τὸν παρηγορήσῃ:

— Μὴν κλαῖς! τοῦ ἔλεγε ἡ Μὴν κλαῖς!... Ἀπὸ σήμερα, γιὰ μὰς, ἀρχίζει μιά καινούργια ζωὴ...

Ἦταν θέσπει πὺς μόλις ζήγνωναν τὰ δάκρυα, θὰ καταλάβαινε πεῖα τὴν πραγματικὴ εὐτυχία, δίχως ὅστόσο νὰ συλλογιέται πὺς θὰ θασασιζόταν τώρα ἀπὸ δύο φαντάσματα...

Κ' ἔτσι ἡ Λουσίλ δὲν ἔμπορε ποτὲ ν' ἀρχίσῃ μιά καινούργια ζωὴ. Πέθανε ὑστερ' ἀπὸ ἕνα χρόνο, ὑποφέροντας ὡς τὴν τελευταία τῆς στιγμὴ ἀπὸ τρομακτικούς ἐπιλάτες.

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΕΝΟΣ ΠΑΤΕΡΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2391)

μὸ κ' ὕστερα ἔκλεισε ἀργὰ τὴν πόρτα καὶ γύρισε κοντὰ στὴ γυναικα του.

— Τί συνέβη; Ποιὸς ἦταν; ρώτησε ἐκείνη πού δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ τὴν τραγικὴ σκηνὴ. Μήπως εἶχες καμμία εἰδησι ἀπὸ τὸν Μικαέλι;

— Ὁ γέρο Πέπο κοῦνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του.

— Ὅχι, τῆς ἀπάντησε, ἦταν κάτι ἀγνωστοί πού εἶχαν κάνει λάθος τὴν πόρτα. Ὁ Μικαέλι δὲν θὰ γυρίσῃ ποτὲ πεῖα σὸ σπίτι μὰς...

Καὶ μ' ἀργές κινήσεις πήρε πάλι τὰ πράγματα τὸ σκατομένο γιοῦτό του, ἔπλωσε πάλιν στὰ γονάτα τοῦ χοντρὸ θιλιῦ του καὶ ἄρχισε νὰ τὸν καμαρώνῃ. Ὁ Πέπο Μαρτλόλντο σκεφτόταν ὅτι εἶχε μόνο ἕνα παιδί. Ἐνα παιδί πού πέθανε σὰν καλὸς στρατιώτης, χωρὶς νὰ πᾶν νὰ τοὺς θυμάται καὶ νὰ τοὺς ἀγαπᾷ. Κ' αὐτὸ τοῦ ἔδινε κουράγιο νὰ συνεχίσῃ τὸν κοπιαστικὸ δρόμο τῆς ζωῆς του πρὸς τὸν θάνατο. ἔχοντας δίπλα του τὴν ἀφοσιωμένη καὶ καλὴ γυναίκα του.

Τὸν Μικαέλι Μαρτλόλντο τὸν εἶχε ξεγράψῃ πεῖα ἀπὸ παιδί του.

ΠΕΝΤΕ ΣΦΙΡΕΣ ΣΤΟ ΣΤΗΘΟΣ ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2396)

καμιά ἀφορμὴ γιὰ νὰ θυμώσῃ καὶ νὰ ἐπιτησοῦν τὰ νεῦρα του. Διαρκὸς παραδεχόταν, ὅτι τῆς ἔλεγε ἐκείνος. Ἀνιασμένους ἀπὸ αὐτὴ τὴ ζωὴ, μιά μέρα, ἔδωσε τὴν Καρτέλ ἀπὸ τὸ σπίτι του μὲ τόσο βίαιουσο τρόπο, ὥστε ἐκεῖν', δὲν τόλμησε πεῖα νὰ γυρίσῃ.

Κ' ὁ Ἀντρέ Γκρετεπάνς ἔπειτα ἀπὸ λίγο ξέγασε αὐτὴν τὴν ἱστορία του. Μὰ αὐτὴ ἡ περιπέτεια τὸ δὲν ἔτέλειωσε ἐδῶ. Ἡ ἀδελφὴ τῆς Ὑθόνης στὴν ἀπολογία τῆς πού ἔκανε στοὺς ἀστυνομικούς κατέθεσε ἀκόμη κ' ἕνα σωρὸ ἄλλα πράγματα.

— Ἡ ἀδελφὴ μου, δῆλωσε ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού γύρισε σὸ σπίτι μὰς, δὲν ἔκανε ὄλλο τίποτα παρὰ νὰ κλαίῃ. Μάλιστα ἐγὼ πρὸς πασθοῦσα νὰ τὴν παρηγορῶσῃ καὶ νὰ τὴν πείσω νὰ ξεχάσῃ τὸν Ἀντρέ. Τὸν ἀγαποῦσε πάντα μὲ τὸν ἴδιο ἔρωτα. Εἶχε χάσει τὴν βρεξι τῆς καὶ διαρκὸς γλῶχιαινε. Τέλος, κατάντησε φωματικὴ κ' ἀναγκάσθηκε νὰ τὸν κλείσῃ σ' ἕνα νοσοκομεῖο. Μὰ ὄρκεισθηκα νὰ ἐκείνηθῶ τὸν ἀνθρώπο πού τῆς εἶχε καταστρέψει ἡ ζωὴ τῆς. Ἀγόρασα ἕνα πιστόλι καὶ πήγα νὰ τὸν συαντήσω

Η ΕΞΑΦΑΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΤΟΥ ΣΤΑΟΥΤΟΝ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2398)

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς στάθηκε μπροστὰ στὴν πόρτα κ' ἔστρεψε τὸ αἶμα. Ἀπὸ μέσα ἐρχόντουσαν ἀταρακτικὲς κραγγές πόνου...

— Ποιὸν φοβόμην, ὅτι φθάσαμε ἀργά, Ὁσάτσουν... μὴ εἶπε.

Ἐπειτα ἐσορήσε τὴν πόρτα καὶ μίστε μέσα, προχώρησε στὸν διάδρομο νὰ ἀνοίξῃ ἀνοιξέ τὴν πόρτα τοῦ βωμιατοῦ, ἀπ' ὅπου ἀκούγοντο ὡσαν ἐκείνης ἡ σταρακτικὲς κραγγές. Ἐγὼν ἠκολούθησα σὺν σέμῃ.

Ἐνα συγκινητικὸ θέματα παρουσιάσθηκε μπροστὰ στὰ μάτια μὰς. Μία νέα κ' ὁμοιωφὴ γυναίκα ἦταν νεκρὴ σ' ἕνα κάταστρο κρεββάτι. Δίπλα τῆς γονατιστὸς ἔκλεψε καὶ φώναζε ἀπὸ τὴν ἀπέλπεια του ἕνας νέος. Πιὸ πέρα, ὁ γιατρός Ἀριστοργκ εἶχε τὸ πρόσωπό του κρημμένο μέσα στὰ χέρια του.

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς πλησίον κ' ἀκούισπε τὸ χέρι του στὸν ὦμο τοῦ νέου.

— Εἰσάστε ὁ Γκόντφραξ Στάουτον, δὲν εἶνε ἔτσι; τὸν ρώτησε. Ὁ δόκτωρ Ἀριστοργκ τὸν ἀκούισπε τῆς φωνῆς τοῦ Χόλμς, πλάτρησε ἀπὸ τὴ θέσι του κ' ὄφρασε νὰ τὸν χτυπήσῃ.

— Κατάσκατε τὸν λόρδο Μάινιτ - Τζαίμς; τοῦ φώναξε. Θὰ μὰς τὸ πληρώσῃς ἀκριβὰ!...

Ὁ Χόλμς μὲ τὰ σπιδερνία χέρια του τὸν κράτησε ἀκίνητο καὶ τοῦ εἶπε:

— Δὲν εἶμαι κατάσκατος τοῦ λόρδο Μάινιτ-Τζαίμς. Μὲ στέλνει ὁ ἀρχηγὸς τῆς ὁμάδος τοῦ Στάουτον, ὁ Ὄβερτον!...

Ὁ γιατρός Ἀριστοργκ τὴ ἔλασε γιὰ μὰ στιγμὴ. Ἐπειτα ὡσπ' ἔνσε ἀπὸ τὴν ντροπὴ τοῦ κ' ἔσκυψε τὸ κεφάλι.

— Τέτ' ἔλεγε, μὰς εἶπε, σὰς ζητὸ συγκινησίον. Μὰ ἀρετὴ νὰ εἶπῃ ἐξηγήσῃ ὅτι ὁ Γκόντφραξ Στάουτον εἶχε παντρευθῇ κωμρὴ ἀπὸ τὸ δέμα του. Κ' ἂν αὐτὸς μίθωνε τὸ γάμο, θὰ τὸν ἀπέλειπαι. Ἐσχάτως ἡ γυναικα τὸν ἀρρώστησε βαρεὰ νὰ ἔτσι βιλέπε, δὲν ἔμπορε νὰ τὴ σώσῃ, πῆθανε! Ὅταν λοιπὸν ἐπέλευσθηκε ἡ κατὰστασις τῆς, τηλεγράφησε στὸν φίλο μου Γκόντφραξ κ' ἔτσι αὐτὸς τὰ παρήτησε δια κ' ἔγινε ἄφαντος ἀπὸ τὸ Λονδίνο!...

Ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ καθὼς βιλέπε, δὲν εἶχε πεῖα κανένα μυστήριο. Ὅσο τώρα γιὰ τὸν περιοχὸν φητις θεωρὸν περὶ τὸν ὅτι κ' ὁμάδα τοῦ Καίμητρις κινήθηκε ἀπὸ τὴν ὁμάδα τῆς Ὁσφόρδης ἐπειδὴ ὁ Γκόντφραξ Στάουτον δὲν ἔμπορε νὰ συμετασπῃ σ' αὐτὰ!...

ΜΙΑ ΛΕΞΙ ΠΟΥ ΛΑΜΠΕΙ ΣΤΗΝ ΑΥΧΤΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2362)

νὴ του πνίγησε σὸ στομάχα...

Ὅταν σταθίρασε μπροστὰ σ' ἕνα χαντάκι, πού παρ' ὄλγον νὰ μὰς κίνη νὰ τσακώσαστε κ' ἔμειε κ' ἡ ἀμιά μὰς, εἶχαμε περικαλεωθῇ ἀπὸ ὁ χωροφύλαξ, πού μὰς πλησίασαν μὲ τὰ πιστόλια τους ἀρροτιμένια. Ὁ Ρόρινγκ καὶ πῶο του ἐγὼ, μ' ἕνα πῆγμα βεβήσαμε ἐξοῖ ἀπ' τὸ ἀμιάξιν, ἀνάμειε στοὺς ἀστεινωμένους!

— Τί συμβαίνει, κώμρη; μὰς λέει τότε, εὐγενικά ὁ ἐπὶ κεφαλῆς ἡ στυνακός. Τί σημαίνει αὐτὴ ἡ λέξις πόνου ἀπ' τὸν ἀρθιὸ σου...

Ὁ Ρόρινγκ μοῦρριξε μιά ματιά καὶ σάλασε. Ἐγὼ κιντοῦσα σὰν χεμῖνος. Ἦταν ἀδύνατο νὰ νοιώσαστε τί σημαίνει τὰ λόγια τὸν ὄστονωμοῦ. Ἐκείνος ὅμως, μόλις ἐτέλειωσε τὴ φράσι του, μὰς ἔφερε πῶο ἀπὸ τὸ ἀμιάξιν καὶ καὶ μὰς ἔδειξε ἐκεῖ τὸν ἀρθιὸ, ἐπιμένοντας πάντα νὰ τοῦ ἐξηγήσομην.

Τότε ὁ Ρόρινγκ κ' ἐγὼ νοιώσαμε σὸ κομρὴ μὰς ἕνα φορτὸ, ἕνα ἀπεριγραπτό ὄργανο γιὰ ζεῖνο πού εἶδαμε μπροστὰ μὰς...

Ἐπίνω στὸν ἀρθιὸ τὸν ἀντοναίνο μὰς, σὲ μιά σπιδερνία ταμπέλλα, ἦταν χαρασμένη ἡ λέξις «Κλειμμένος μὲ κᾶτι κωμρὴ, μεγάλη κερπυλάα γομάματα, περαιομένη ἐπάνω μὲ φουφορο, πού, μέσα σὸ σκατάδι τῆς νύχτας λῆλπειν, λῆλπεινε φωτερὰ, διαβολικά!...

Εἶχαμε ἀπεκτείνει δοκίμια, πράγμα πού ἔδωθε τίς πρώτες ὑπόνοις στούς ἀστεινωμένους καὶ τὸς ἔβαναν νὰ φάσῃν μέσα σὸ ἀντοναίνο, ὅσο ἀνκαίωσαν τὸν Πρόσπερ δεινέμο κ' φμομένο. Τὸν ἔβαναν καὶ τότε πεῖα ἀπεκαίωθησαν δια. Τὸ ἄσχημο ἀπὸ παιγνίδι τὸ εἶχε σκαποῖν ὁ Πρόσπερ, ὁ ὄποιος, χωρὶς νὰ τὸν ἀπληροφῶμην εἶχε κολήσει ἐπίνω σὸ ἀντοναίνο τὴν ταμπέλλα μὲ τὴ λέξι «Κλειμμένος πού εἶχε προσελκύσει τὴν προσοχή τῶν ἀστεινωμένων.

* * *

Ἡ ὄδω μὰς ἔγινε σύντομα καὶ δὲν πέρασε ὅτε ἕνας μῆρας πού ὁ Ρόρινγκ κ' ἐγὼ ἐαναβροῦσαμε τὰ παλαιὰ κελιά μὰς σὸ δεισιπαιθὸ τοῦ Ἐντιμουργκ. Φαίνεται ὅμως πὺς αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ Ἐντιμουργκ θὰ γίνῃ καὶ παντοτεῖο μὰ σπῆ...!

σπίτι του. Μὰ δὲν ἦταν ἐκεῖ. Ὑστερα ἀπὸ δύο μέρες τὸν συαντήσαμε τυχαίως σὸν δρόμο. Τὸν γνώρισα ἀμέσως ἀπὸ τίς φωτογραφίαις του πού εἶχε ἡ ἀδελφὴ μου. Γιὰ νὰ ἐβεβαιωθῷ ὅμως ἂν ἦταν αὐτὸς τὸν ρώτησα τ' ὄνομά του. Ὑστερα τοῦ ἀξείασα τίς πέντε σφίρες τὸν πιστολιότὸ σὸ στήθος του.

Αὐτὴ ἦταν ἡ ἱστορία πού εἶχε οδηγήσει τὸν Ἀντρέ Γκρετεπάνς σὸ νοσοκομιο. Τώρα, ἀκίνητος σὸ κρεββάτι ἐνὸς βαλῆμου ὅπεφερε φορτὰ ἀπὸ τοὺς πόνους. Μὰ πὸ πᾶν τὸν ἐσάουξε ἡ συνειδησι του γιὰ τὸ κακὸ πού εἶχε κάνει στὴν Ὑθόνη. Παρακάλεισε νὰ μὴ τιμωροθῇ ἡ ἀδελφὴ τῆς πού δὲν εἶχε ἐκδικηθῇ καὶ πέθανε ἔπειτα σὲ λίγες μέρες ἀπὸ τὴν ἐξάντλησι κ' ἀπὸ τίς τρομερές ἐνεόσις τῆς μορφῆς πού τὸν χάριζαν γιὰ λίγες στιγμὲς τῆ λημονιά.